

Žerald Gode

* * *

I vi ćete to sami reći, da treba držati širom otvorene oči. Jer pravi život je rana, katastrofa, nemaština. On je razočaranje, sitno bitisanje. Slike će vam iz daleka nadolaziti: iz osame urbanih prostora, iz bolesti civilizacije, iz krize Zapada. Tražiće vas, ponavljajte to sebi posle večernjeg TV dnevnika, u noćnim sanjama, u vašoj znatiželji. Trpaće vas u kutije s nagim ratnicima. Bacaće vas u more.

* * *

...Imamo poput vas potrebu da pišemo o očevoj samoći a da on za to ne zna, još više sam, ranjiv, krhak, radi takve uviđavnosti. Svaki je čovek osamljen poput oca mog. Sam iza svog imena. Sam poput onog u toku čijeg pogreba drugi obavljaju pazar. Umiraće svetovi, sami, a da nisu imali saznanja o našim teškim snovima. Sami i neutješni iza ćutnji na koje su svikli, što su prave tuge, pravi požari.